

VASIL KOÇI

BIBLIOTEKA
SHTETIT

8JH-1
K 77

KUR ZË
NË GOJË
EMRIN TËND

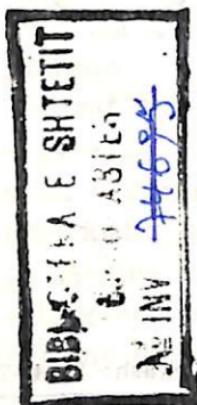
POEZI

8JH-1
K-22

VASIL KOÇI

KUR ZË
ZË GOJË
EMRIN TËND

POEZI

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

Tirazhi 1500 kopje Format 70x100/32 Stash: 2204-72

KOMBINATI POLIGRAFIK - Shtypshkronja e Re
Tiranë, 1979

KËNGË PËR VENDLINDJEN

Nënët dhe gjyshet tona kurrë s'na kanë treguar përralla dhe legjenda për burime dhe përbindsha, për të rinj e të reja që ata gllabëronin. Ato, së bashku me vitet, na tregojnë për agallarët dhe bejlerët, që mbi postiqë delesh rrinin pranë çezmave dhe tok me tespijet e tyre numëronin edhe florinjtë. Përpara këmbëve të tyre nënët tona hidhnikëndrrat, shpresat, vitet e kockat e djemve dhe burrave të tyre, që i kishin lënë diku në Australi, në Argjentinë, e larg në Amerikën e Veriut. Dhe në mbrëmje vonë, kur ktheheteshin në shtëpi

me bucelën ngarkuar,
të dukeshin sikur mbartnin në kurriz
agoninë e tyre shekullore për një gllënjkë ujë,
sikur mbartnin
vetë jetën e tyre të martirizuar!
Dhe e ruanin atë bucelë me ujë
në një qoshe, të paprekur, si dritën e syve...
Burrat e vendlindjes sime
shijonin para kohe bukën e huaj.
Dhe nënënat tona mbeteshin duarboshe e pakrahë,
shtëpitë pa mbështetje!
Dhe atëherë gjithë peshën e shtëpisë e të jetës
e mbanin nënënat,
gjyshet e motrat në supet e tyre.
Nënënat tona,
pasi lodheshin, duke pritur vite të tëra
burrat e tyre,
shpërthenin në vaje,
kurse motrat,
që rronin me të vetmin kujtim që i lidhnin në gisht
të fejuarit,
visheshin me të zeza
dhe me këngët e tyre mallkonin kurbetin,
që i mashtronte dhe u mbante larg të dashurit e tyre

2.

Kur përmendja emrin tënd, Dropull,
tërë qenia ime mbushej me urrejtje e zemërim
dhe humbisja në etjen tënde të pashuar!

Tani këtu,

ngado që të yete,

ngado që të shkoj,

më shoqërojnë vargjet e njohura:

— Mijëra vjete, dropullite, prisje ujë,

që shpërtheu nga zemrat e njerëzve,

e fshiu një herë e mirë

lotët, vajet, lutjet e rrënkimet e parrëfyera.

Në djall të vesh tani, ti, Skotini,

që ke gllabëruar, pa u ngopur,

vajza të reja

e nuse të bukura

Tek ty rreshtoheshin nënët e motrat tonë dimër
me orë të tëra për një gllënjkë ujël!

Dhe kur hidhnin kovat në ujërat e tua,

ishte sikur të hidhnin zemrat e tyre të sfilitura.

Dhe nga thellësitë e tua ato nuk nxirrin ujë

por helm e vrer,

vrer, e helm,

që ta pinin pika-pika e të mbanin në këmbë

shpirtin e tyre.

3.

Sa vjetë kaluan, Dropull, qysh atëherë,
kur në fshatrat e tua
u dëgjua shushurima jetëdhënëse e ujérave të

Libohovës?

Sa vjetë kaluan që gjëzimi rrjedh e lot në faqet e
njërzëve
pa frikë e drojtje?

Nënët, gjyshet e motrat tona atë ditë
iu afroan çezmave me drojtje,
hoqën shamitë e tyre të zeza nga koka,
sikur të hiqnin nga kurrizi
të kaluarën e tyre të nxirë,
i mblohdhën shuk dhe filluan t'i lagnin
e pastaj të njomnin me to buzët e tyre,
se s'u besonin syve e u dukej vetja në ëndërr,
dhe në fund qanë nga gjëzimi, qanë,
e me ujin u bashkuar dhe lotët e tyre.

Burrat

mbushën pëllëmbët
dhe uronin njëri-tjetrin si t'u vinte mbarë,
kurse ne, fëmijët,
filluan të lozim me ujin.

Dhe ashtu siç ishin përzier të gjitha moshat
e vitet bashkë,
aty përpara çezmave filluan
të heqin valle.

Tani nga kodrat e Goricës
kundroj vendlindjen time.
Fshatrat e saj të radhitura në faqe të malit,
të zëna dorë për dore porsi vëllezër,
thua se hedhin valle në sy të diellit.
Ndërsa në sytë e mi çmboështillen,
si ndonjë qilim shumëngjyrësh,
fushat me të gjitha tantellat e tyre.
Kanale të shumtë e përshkojnë kryq e tërthor!
Nga kodrat e Goricës tani
rrri e vështroj fushën.
Makinat, traktoret e kombajnat
venë e vijnë orë e çast
dhe me zhurmën e tyre
mbushin gjithë atmosferën,
gjithë jetën,
ndërsa pemët e bimët
tundin degët e gjethet e gjelbëra
dhe diç pëshpërisnin me flladin që zbret nga malet.

Njerëzit
lëvrijnë si bleta në mes të arave,
buzë kanaleve, sipër makinave,
venë e vijnë me një shami të bardhë në kokë,
me një lule në vesh
e me një këngë në gojë.

Tani,

kur zë në gojë emrin tënd, Dropull,
humbas në vreshtat, grünjërat e bostanët e tu,
në vitet e tua të ardhshme,
që shpalosen e valëviten në sytë e mi
si flamuj të kuq në ditë festash,
dhe zemra ime, shpirti im, tërë qenia ime
mbushet me krenari të parrëfyer,
tek të shoh me krahinat e tjera tok,
bashkë me motrat e tua të tjera,
që heq në gojën e ujkut pa t'u trembur syri
vallen e lirisë,

të jetës

e të lumturisë!

K U J T I M E . . .

Pas vitesh
në shtëpinë time prindërore
u ktheva përsëri.

Fëmijë isha atëherë
që ika,
po
dëbora ka filluar
të bjerë
në flokët e mi.

Në oborr gjyshja e shtrenjtë,
vetëm kur u gjeta dy hapa para saj
më njohu nga zëri,
më përqafoi dhe më shtrëngoi fort.